

Αντίσταση

Διήγημα του Αυγουστίνου Τσιριμώκου

Περπατούσε μόνος του μέσα στους σκοτεινούς και έρημους δρόμους. Ήταν λογικό να μην είναι κανείς άλλος εκείνη τη νύχτα του χειμώνα. Η ώρα κυκλοφορίας είχε περάσει προ πολλού, ενώ λίγο πριν είχε τελειώσει και η ώρα του τηλεθέαματος και είχε σημάνει η λήξη της εγρήγορσης. Όλοι κοιμόντουσαν πια για να ξεκουραστούν για την επόμενη εργάσιμη μέρα...

Μόνο αυτός κυκλοφορούσε στους δρόμους, μόνο αυτός ξαγρυπνούσε σε μία πόλη που ησύχαζε, μία πράξη που δεν ήταν ακριβώς παράνομη, αλλά τόσο ασυνήθιστη και αντικανονική που και οι ίδιοι οι ρομποφύλακες της πόλης δεν την περίμεναν. Δεν ήταν λίγες οι φορές σε τέτοιες εξορμήσεις του που τον είχαν σταματήσει και τον είχαν ρωτήσει τι γύρευε τέτοια ώρα έξω.

Ίσως είχε μάθει πια καλά τους ρομποφύλακες και μπορούσε να τους ξεγελάει. Η άκαμπτη, μηχανική λογική τους ήταν πολύ άκαμπτη για τα παιχνιδίσματα της γλώσσας και της σκέψης ενός ανθρώπου που έχει σκοπό να τους κοροϊδέψει - μόνο που, απ'ό,τι έδειχναν τα πράγματα, δεν υπήρχαν και πολλοί τέτοιοι.

Οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν πειθήνιοι, πειθαρχημένοι και ευθείς, με συμπεριφορά εξίσου άκαμπτη και μηχανική : πρωινό ξύπνημα, δουλειά, φαγητό, ύπνος και πάλι τα ίδια την επόμενη μέρα ad infinitum...

Ένας ατέρμονας κύκλος, που τη συνεχή του κίνηση εξασφάλιζαν οι ρομποφύλακες, οι υπολογιστές και η αυτοπειθαρχία των πολιτών.

Ένας ατέρμονας κύκλος στον οποίο ένοιωθε πως δεν χωρούσε, πως έπρεπε να βρει μια διαφυγή.

Γλίστρησε μέχρι την έρημη στάση του αερολεωφορείου και έβγαλε από την τσάντα του ένα βερνίκι παπουτσιών που το είχε αποσπάσει από το μηχανικό γυαλιστή του σπιτιού του. Απέναντι από τη στάση ήταν μια γιγαντοοθόνη αφίσα, από αυτές που τις ώρες κυκλοφορίας λειτουργούν συνέχεια και προβάλλουν διαφημίσεις.

Πλησίασε το θαμπό και σκοτεινό κρύσταλλο και άρχισε να γράφει με τρεμάμενο χέρι.

Την άλλη μέρα οι πολίτες έφτασαν στη στάση και είδαν την οθόνη της αφίσας να είναι μουτζουρωμένη με κάτι περίεργα σύμβολα που δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι αυτές οι μουτζούρες τους έκρυβαν τις διαφημιστικές εικόνες, τις τόσο οικείες και αναπόσπαστα δεμένες με την καθημερινότητά τους.

Σε μια κοινωνία που είχε ξεχάσει να γράφει και να διαβάζει, σε μια κοινωνία που οι ομιλώντες υπολογιστές είχαν αχρηστέψει την ανάγκη της γραπτής επικοινωνίας, τι νόημα είχε η προσπάθεια ενός ανθρώπου να ξανακατακτήσει αυτή τη χαμένη τέχνη ?

Το μόνο που απέμεινε ήταν μια έκκληση χωρίς αποδέκτες, να προτείνει τα κεφαλαία της γράμματα πάνω στο τζάμι μιας οθόνης που φώναζε στο ρυθμό της μουσικής κάτι για το καλύτερο απορρυπαντικό.

Μια έκκληση χωρίς αποδέκτες, εκτός ίσως από τον ίδιο τον άνθρωπο που την έγραψε σε μια μάταιη προσπάθεια αντίστασης :

ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΣ, ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΠΑΛΙ ΟΡΘΙΟΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΠΟΔΙΑ.

Απρίλιος 1988 - περιοδικό ΡΙΧΕΛ τεύχος 43, σελ. 160.